

ТРИСТА ДРУГИЙ ШВИДКИЙ

1

ДваПіЕр-ДваПіЕр,
ДваПіЕр-ДваПіЕр –
акробатять колеса
по рейках потомлених.
Чом не спиш,
о, народжений в Ес-Ересер?
Скільки долею митниць
тобі наготовано...

Наче змій,
заповзає наш потяг у степ,
долинають новини:
жадані – й небажані.
Десь попереду – порт,
завантажений баржами,
шал романів
і зав'язь нових повістей.

Чом не спиш? Ніби й кави міцної не пив –
замовляв гоголь-моголь з дорогами й дурнями.
ДваПіЕр-ДваПіЕр... Скільки дум передумано.
Скільки згадано знаків
за комою Пі...

О, хропіння сусіда, гартуй мій терпець!
Передує кордону міняйло з десятками.
І чотири стіни затісного купе
відчуттям несвободи
виразно
просякнуті...

2

Лиш бурулькоподібні суцвіття черемхи
охолоджують надто розпечений травень.
Смутку більше – чи радості? Якось нейтрально.
Півдоби до Кавказу. *До сакль і чуреків.*

Пред'являємо ксиви,
й валізи,
і бакси.
На додачу – погано приховане ремство.
Чимчикує із митником
вірний собака.
Обережно!!
У нашім вагоні – корейці...

* * *

Спека розшенгенилась не на жарт:
від Балкан – до Швеції та Нормандії.
Ох, ти й пересмажена – просто жах! –
в'ялотрава, сонна Європо-матінко.

Золото розтоплене ллється з бань
стомлених соборів – під ноги публіки.
От би під потік цей – великий дзбан:
декларуй, вивозь, позбувайся „пунктиків”.

– Коротко про те, о, мадам, мосьє,
як було засновано тут Лютецію...
Друже, знепритомнів?..
– Ще ні... Аз єсмь.
Спрага дошкуляє – та якось терпиться...

Небо не захмариться – не чекай.
Марно сподіватись на дощ, на віхолу.
От би нам позаздрили Герда й Кай...

– Годі вам штовхатися!.. По-на-їх-хало...

* * *

*Скажи чесно: ты – шпiон Саакашвили?
На чью разведку працюєш?*

Абхазський прикордонник – мені

« Шьто в сумкє?»
«Палатєнце... Щьотка, паста...
Вада... Кондоми, зонтик... І лекарства...»

Піцундська сосно, ось тобі мій паспорт:
тризуб – це не сокира. Не лякайся.

Сюди я – з миром. Як завжди й усюди.
Не схильний називати це недоліком.
Не ворог ані Мцхеті, ні Піцунді,
ані тому
 тупому
 прикондомнику.

О, пси Апсни*, зіпсовані погонами,
поганими озброєні манерами
(щоправда, по-святковому поголені,
немов перед парадом чи маневрами),

я не до вас. До сосон, до прибою.
Востанне. Бо аж надто ви гостинні.
Пильнуйте!! Полікуйте паранойю
та злість надмірну.

Дякую.

Щасти вам.

* А п с н и (абхаз.) - Абхазія

* * *

Море, сіре мов туга, облизує гальку
обезлюднілих сочинських пляжів.
Тут ніхто не всміхнеться тобі – та й не гавкне.
Тут немає із ким – по пляшці.

Ти блукаєш по берегу, наче сновиди,
і сповідуєш самодостатність.
Ти не перший, напевне. Життя – не повідло.
Втім, на щастя, і не останній.

Пересічний, під ноги поглянь. Обережно:
це покарані морем рибини.
Сірі хвилі
 виштовхують
 на узбережжя
заспокоєних,
 не глибинних.

СУБСТАНЦІЯ МЗИМТА

1

Дорогу притисли до берега сірі брили.
Тут мох – навсібіч. І не втямиш: а де ж та Північ...
Негода. Автівка загрузла. Виходьмо! Пішки
здолаємо задані відстані повз обриви.

А десь недосяжно далеко вирує Адлер
і море цілує чийсь пересмагли спини...
Та досить ниття! Переможе не той, хто скиглить –
і дух наш гартує невинуватана бравада.

Кавказе! І солодко, й сумно в твоїх тенетах.
Штовхаємо «Ладу» по вуха в грязі *цілющій*.
Масаж перевтомлених ніг. Камінці колючі...
Проміння крізь дощ – наче світло

в кінці

тунелю...

2

Дощ
вимиває
з душі виконроба
мрію про хепі енд.
Суне і суне
зі схилів
порода,
наче з десятка Етн.

Суне. Безжально,
зухвало,
непрошено,
перекриває дихання.
Є в тім і втіха: таке знедорожнення –
захист від аудиторів...

3

...та було й не до жартів. Пильні прилади стеження
фіксували руйнацію віри, пекельні настрої.
Розчарований плебс і безпорадний істеблішмент.
Календар: *скрушень* місяць, п'ятниця, ще й тринадцяте...

Це вже зараз, дивлячись відео, посміхаємось
задалеко від селі, не змоклі та не сполохані.
Пригадалось чомусь: безстрашний барон Мюнхгаузен
витягав себе за волосся
з багна болотного...

* * *

Ковтай очима
цей сум самшитів
і Пслуха закрут.
Шукай причину,
щоб тут лишитись –
хоча б до завтра.

Гряде негода,
що змиє літо
в лунке провалля...
У горців гордих
(не треба й ліків!)
життя тривале.

Стискає серце?
Так це не горе.
Так це не вперше.
П'янку веселку
смугастогорбу
сідлає вершник...

* * *

Вересень, міс, вересень.

І смеркає тепер

аж ніяк не о двадцять другій.

Весело всім, весело.

Бо весільна пора.

Бо достигли вуста і груди.

Вогко. Сватам байдуже.

Час до півночі є.

Твій гарбуз – на цю мить карета.

Руку, моя бажана!

Думав, ти – попелюшка,

а ти – ого-го! – Cinderella...

* * *

«До-щі! До-щі! Гнучка система знижок...» –
щодня волає осінь заклопотано.
Мовчать міста і селища – припишкли:
вже, наче, й напились. Немає попиту.

Якби ж вона тривала нескінченно –
п'янка пора, що зветься літом бабиним!..
Скисай, проігнорована вечере,
убита мікрохвилями та БАДами.

Можливо, я між лип та павутиння
знайду своє невимолене, втрачене...

О пані Я. з далекого Путивля,
вернувся князь. Не плач – нема ж мотивів, –
з'явившись
у вікні своїм
загратчанім...

* * *

Сила тяжіння

змушує злото жовтня,
впавши долілиць,
тремтіти в чеканні чобота.
Де там – блакить ковтати небес мажорних.
Задовольнись,
о злото,
землею чорною.

Зміни законів. Замахи. Злам. Гармидер.

Зичать білборди
гідний зробити вибір.

Золото осені

серед бадьорих меседжів,
мов пошматоване сонце,
конає,
мерзнучи.

П І В Д Е Н Н І З А М А Л Ь О В К И

1

Білосніжні кавказькі піки,
наче ікла, в небесну впиваються плоть.
Крізь прокушені хмари вечірнє сонце
окропило кров'ю блискучі поверхні.
Це повітря – найкращі ліки
від запилених вулиць, залюднених площ.
Я п'янію, ковтаючи запах сосон,
як пірат
 п'яніє
 при слові «таверна»...

2

Богоявлення. Первоцвіти
простягають пелюстки
 крізь листя сухе
до ікони Івана, врочистих отців,
до облич та до рук прочан і туристів.
Обезгрішеним – чистим, світлим –
так потрібні «Столична»,
 текіла,
 саке:
у водоймі – не в лазні... «Агов, молодці!
Не буває дешевше. Беріть! Корисно...»

3

«Ой, не їж мене, вовче-брате!» –
промовляє мирянин прохання-наказ.
Неспокійно... Щотижня
 вибухає то там, то тут.
На екрані – поранених очі,
 жалобні молебні.
Де ж їм край, неминучим втратам?..
І дощами щоденними плаче Кавказ.
І все важче терпіти
 головному його хребту
ворожнечі тягар
 у тротиловім
 еквіваленті...

* * *

Тпррррууу!....

Затор починається саме отут –
за санаторієм „Іскра”.
Встигнеш – поки доїдеш – зробити тату,
квасу вжити цілу каністру...

Очманілі автівки. Липневих доріг
туго зав'язаний вузол.
Як він б'є по керму, як він лається (гріх!)
наш водій – джигіт чорновусий!

Славайсу, „поза зоною Ваш бубонент”.
З ним жилося б іще нестерпніш.
От би швидше втекти
зі спекотних тенет
і – маршрутами Крузенштерна!

Охолону хоч трохи, згадавши в цей час
про *порося у Петрівку*.
Та й не скиглю. Все гарно. Бо я у *Сочах*.
Видно,
все-таки знаю
прикуп...

* * *

Так і каже: *каміння складати час?*
Ох, Сізіфе... Вітаю! Із Першим квітня.
Швидше вирвись із ніжних її лещат.
Позачиняно двері? Так є ще вікна.

Хай це буде не просто остання ніч –
найостанніша з низки таких подібних.
Припини
 перманентне своє
 падіння.

З тебе – слово,
 що ріже ножа сильніш.

Та, відрікшись, відрізавши – вбивчо, зло –
запитай у неба, чекаючи кари:
може, щастя твоє
 у тім і було –
лаштувати вічно
 до каменя камінь...

* * *

П'ятниця-вечір. П'янка сполука:
трошки оцту зі списа римського воїна,
сповідь забутих божків сторуких,
мілілітр заспокійливої півонії;

спогадів суміш – міцних, десертних
(то розрадять вони, то змусять поморщитись...)

Вип'ю. І чари твої нестерпні
врешті втратять ознаки непереможності.

* * *

Ми знов на «Ви». Бар'єр. Колючий дріт.
Ми з різних, виявляється, порід,
тому одне для одного – не пара.

Вже й зілля приворотне допили...
Гірчать безсонні ночі, як полин.
Кохання наше... Де воно пропало?

На серці – криги шар чи шар кори.
А пам'ять нищить світлі кольори –
й минуле видається надто чорним.

Невже між нами райдужне було?..

Свій зайвий клопіт – бити Вам чолом –
заповідаю більш камінночолом.

* * *

...а дерево, покаране Спасителем,
не всохло: помолилось – та і вижило.
Плодами соковитими наситило
терплячих, поміркованих та ввічливих.

І кожному за щастя мати дар його:
ідуть і нині – з кошиками, з відрами...
Так, може, найсмачніше з богоданого
лишилось для апостолів незвіданим?..

* * *

Сніг – стіною. Пізній, березневий...

Ти не вартовий своєму брату.

Явиться раптове

«Де він?»

з неба –

алібі у тебе не забракне.

Ні душі навколо – тільки ваші дві

губляться у білому, пухнастому.

В нього

щохвилини

погляд важчає –

схожі,

очевидно,

ваші настрої:

от би оптом за усе помститись,

от би розквитатись за минуле!..

Кожен з вас

рукою

камінь

стиснув.

Так чого ж чекаєш? Час марнуєш.

Каїни. Один в обличчя іншому

з посмішками

дивитесь

зловісними.

Акт фінальний. Безнадійно фінішний.

Сніг – стіною... Ні, тепер – завісою.

* * *

Тануть сніги, тануть.
Рве березіль пута.
Нам би – на двох – танець.
Не до снаги пустка.

Так, допили трунок.
Так, зі смаком стида.
Гірко... Заснув, трутню?
Нам би медів стиглих.

З драми на три акти,
де на фінал постріл –
до антарктид, арктик,
на рятівний острів!..

Тануть сніги. Всотуй,
земле, брудну воду.
Сонце, спали сон мій
про надважку волю.

Сіре сире місто
ввімкне режим «Пошук»...

Руку! Тримайсь міцно.
Ніч.

Березіль.

Поступ...

* * *

Відчини вікно – і впусти
Великодній перегук церков
до своєї грішної хати.

Відтепер безкорисливе й досконале
не здаватиметься зависоким
для твого меркантильного „Я”.

Відчини. Кілька пар очей
цілять у тебе з покутя,
надихають: не все ще втрачено.

Відчини, ігноруючи біль у правиці,
шпінгалетом іржавим завданий.

Відчини. Ти давно уже так не вчиняв,
боячись: окрім благовісту,
завітає знаково-невідворотно
дзвоном
сполоханий
птах...

К В І Т Е Н Ь

...і стане торішній багрянець вогнем і димом,
а стовбури яблунь – такими весільно білими!
І явишся ти

синьооким

весняним

дивом,

і час – не проси, не спиняй – так нестримно бігтимо.

Це – щастя?

Нечасті, короткі, щемкі зустрічі

(і – знов я туди,

де хмара

в морську лазур

стече)...

...Кагор. Крашанки. Проблеми-клубки не розплутані.

І ми – посередині десь

між двома розлуками...

* * *

Надвечір'я. Сонця шорсткий язик
лиже

вишень розквітглих

духмяний пломбір...

Сум тривалий,

врешті,

розтанув, зник.

Прозміївся у ґрунт

обґрунтований біль.

Тут, на тлі не вимерзлої краси,
оглядаючи землю пильно,
п'ють соборні бані

небесну синь,

хмарочосами

не допиту...

* * *

Сорок. Розгромні «чотири:нуль».
Не на твою, безумовно, користь.
Просто скорись. Бо уже збагнув:
час не замре. Навпаки – прискориться.

Тисне зима. Замерзає сад.
Солі спожито лише півпуда.
О, зашукані небеса,
вас не зляка вартовий-опудало...

Стоп. Не списати себе у брухт.
Не приєднати до кола зайвих.
Святки триватимуть. Аж до заговин.
Ще ж бо далеко
останній
пруг...

Ю В І Л Е Й Н Е

Відкоркову пляшку пам'яті. Джини-спогади
виринають: за добрим – злий, за блідим – яскравий.

– Вам чого, повелителю?

– Скучив... Такі от справи.

Може, буде не так самотньо з вами, казковими.

У минуле! Де стільки сталося – брудного й чистого...

Де, можливо, ждуть і ще й досі вважають рідним.

Де не знав чудернацьких слів – «діастола» й «систола»:
уживались обидві навіть з шаленим ритмом...

За підтримку – подяка. Вільні! Ростиму. Житиму.

Заселяючи пляшку-пам'ять новими джинами...

* * *

Довідкова? Оранжерею, де квітне папороть!
До Купала далеко,

але

закортіло зараз.

Хтось, напевне, вже там –

і мене загризає заздрість.

Що є духу

пометеорю крізь дощ

без каптура!

Почекайте...

Коментарів не треба уїдливих.

Може, ще поживе

сподівання моє

на диво.

Пошукайте,

допоможіть шукачу наївному...

Розуміння-зітхання.

Чекання.

Гроза.

Надія...

* * *

Чи дозволите брудершафт,
ясноока п'янка голубко?..
Як летіла б моя душа
з Вами вдвох на травневі луки!

До метеликів та кульбаб –
розімлілих на сонці квітів...
Там померло б гірке *vae victis!*
Там зів'яла б моя журба.

І, почувшись як у раю,
до якого вдвох дременули ми,
я б молився на Вашу юнь,
Вами зцілений від минулого...

* * *

...А сонце променем-ножем
твою кімнату ріже навпіл...
На щойно купленій канапі –
п'яного травня
пара жертв.

Хай свято *Першого* трива!
Числа,
освідчення,
причастя.
Нам не судилось розпрощатись.
(Хотіли... Травень врятував.)

На нашу єдність жоден ніж
не замахнеться, наче промінь...
Вже біль фарбує наші скроні.
Тож притискаймося. Щільніш...

* * *

Виграти, перемогти – і... такого накоїти!
О, мономахова шапко, здавалась легкою ти:
мріялось тільки про хутро;
про хрест – і не думалось...

Всохли надії,
неначе осіннього дуба лист.

А ті, хто учора вітали,
раділи,
шампаніли –
підтримають іншого бога
в наступній кампанії.

Щоправда, й новому
бажань-сподівань
уособленню
хреста не нести –
а лише хизуватися
сободем...

* * *

А король був у платті. У хлопчика – мінус п'ять.
Ось!! По білому – датською
висновки офтальмолога.

І цьому не повірить
хіба що остання клять,
що ніколи в житті
не побачить
монарха голого.

Я прошу врахувати
вагомість цих папірців
(Вашій честі відома
такого речдока
вартість).

Відпускайте на волю сумлінних трудяг-кравців
і невинний народ,
що наваживсь був сумніватись.

* * *

Взявши Химині курячі яйця,
біжу до Мотрі:
може, все ж таки...
Може, нарешті...
Чому б не сьогодні!..
Не прощаюсь,
о, зірване вітром
багряне, мокро!
Поклонюсь тобі знов
у наступнім жовтні Господнім.

Заговорлені в небо
високі стрункі дзвіниці,
не засуджуйте. Форс мій розтане,
як сніг торішній.
Я хотів бути іншим.
Я прагнув-таки змінитись.
Невідомо – навіщо?
Кому я потрібен *інший!*

Ось воно, незабуте обійстя.
Пташиний лемент...
Відчиняй, незрадлива!
Тримай...
Накривай...
Не сердься.
Звідси нам не почути,
як грає в гаю далекім
сопілкар-сповідальник
з розірваним навпіл
серцем...

* * *

Дощ холодний – це потім. Спочатку – скажений вітер.
На десерт – недовіра: ну, де ж ти, самцю, так довго!
Майже «Alea jacta...» Ось тільки обличчя витре – й
пакуватиме речі, забувши колишні догми.

Що за галас! Нікого ж не кликали ми на гостини...
О, неждані-незвані, повірте: ви так невчасно.

«Це прихильники Вашого вчення, отче. Впустили б.
Годі мокнути й поневірятися їм, нещасним...»

О такій (о, мадонно!) порі куди занесло їх!
Ні Сусаніну, ані Макару з телям не снилось.
Дощ холодний – це потім. Спочатку буває Слово.
Проти деяких слів і негода не має сили.

Майже alea jacta. До зголоднілих, померзлих!
Недозібрані речі розкидано, мов каміння.
Біль – сотворення світу (а радше, світів) ровесник.
Притлумити негайно. Готова найкраща з версій:
де дорога до райдуг

щомиті

все більш

помітна.

* * *

Л.К.

Відкласти розставання на колись...
Відкласти на ніколи. Так і вчинимо?
І нам не лячно, що останній лист
от-от впаде... (О'Генрі, будьмо щирими!)

Але й між голих крон, між чорних віт
палати нам обом

осіннім полум'ям...

Моя любове! На багато літ
собою ти

єство моє

наповнила...

* * *

«Відчиніть свій палац,
проженіть мармурових левів.
Кремезним охоронцям –
відпустки позачергові.
Як летів я до Вас!
О, прийміть мене, королево.
Хоч у Вас і без мене...
Налізли...
Хтозна – чого їм?... »

«Чим побавишся, друже: цукерками, часм?»
«Спиртом...»
«Перед світом не соромно?
Він огризнеться війнами...»
«Світ хиткий і недужий.
Наляканий грою спритних.
Я його не засуджую –
хай не чіпає й він мене...»

Захололи і чай, і розмова...
«Піду! Не зліться...
Як не Ви – жовтнева діброва
розкриє обійми...»

Розглядаючи зморшки
сухого осіннього листя,
здогадаюсь про вік та про біль
сумної дубині.

Л И С Т О П А Д

А на голе гілля
 начепилося *щось*,
мало схоже
 на синього неба шатро.
За вікном проминають
 то Мена, то Щорс...
Ти у долі не вимолиш
 кращих широт.

І таким задалеким
 здається Різдво!
Подарунки Миколи –
 такими примарними.
Неслухняна дитино,
 знесилена мандрами,
дай собі відпочити –
 і світу дозволюй...

П О В Е Р Т А Л Ь Ц Ю

На Васильевский остров
Я приду умирать.

Иосиф Бродский

Ну куди ти, куди!
Від багатства, фарту –
у непевне, вороже
під старість сунеш...
Тут шпарини порепаного асфальту
заливає брудна
дощова
суміш.
Тут немає доріг. Ну хіба що напрямки.
Під очима *джентльменів* – щоранку набряки...

Тут не вірять. Не варто.
«Якби Він був, то
сухарів би не жерли – жили б як люди...»
Вихідними стають
безоплатні будні,
і занадто довго
триває лютий.
Тут лютує безладдя перерозподілів.
Є князьки та царьки – і нема господарів...

І дерева зникають гектаро-вагонами.
І слова неписьменних здаються вагомими.

Ну куди ти, куди?
Тут не знайдеш підкови.
Чи віддячить вітчизна
тобі, дивакові?..

* * *

Вітаю, закутне,
закрижаніле-біле-німотне.
Не згинув. Нарешті
переболіло
прикре,
не варте.
Вертаюсь. Надовго.
Без перемоги.
Сивий.
Самотній.

Пробачать: не літо –
от і не міг я
квітів нарвати.

Заснуло. Завмерло.
Чи докричусь я...
Снігу мій, снігу,
розверзись... Потрібна
хай не дорога – хоча б стежина
у тепле, щемливе,
де зі щита обережно знімуть,
загоять, розрадять
ледь не забутим
«Тримайся, сину!..»

* * *

Нетривала відлига. Населені пункти
виповзають повільно з-під білої ковдри.
Усміхаються люди, зібравшись до купи.
Та химерять весною – вже вкотре...
Вже вкотре!

І здається: зимове не вернеться пекло,
не лишилось ні сумніву в душах, ні суму.
Бо не знають миряни (й не хочуть, напевно):
підбадьорені вітром,
звитяжно,
уперто
снігодайні хмарини
з-за обрію
сунуть...

* * *

Це не дощ, а дощиха: аж надто ласкаві
доторки струменів-рук!
Не спішу на обіцяну милою каву.
Дещо сповільнюю рух:

ще хоч трохи побуду в обіймах чужої,
наче втамую спрагу...

...і образиться мила: побачить мажор мій –
і зрозуміє: зрадив.

* * *

Птахи любові, швидше повертайтеся
у гнізда наших душ напівзабуті...
Стонадцять соломій у вбивчих танцях
предтеч

воліють голови

здобути.

Палає стіг, підпалений сусідом,
злітають з рейок мічені експреси.
На тисячі розлук – одне весілля,
на всіх розп'ятих – лиш один воскреслий.

А небо шле то повінь, то цунамі,
лишаючи небогих без притулку...

Побудьте, перелітні, знову з нами –
благасмо в чеканні порятунку.

* * *

В Рік Новий – із засмагою!
Сочинське сонце
стримане й ненав'язливе...

Це суворих варягів
на Півночі сонній
грудень
лякає
м'язами.
Тут же – плюс вісімнадцять,
магнолії, мавпи.

Хвиля біжить за хвилиною.
Лиш засніжені піки
на вицвілій мапі
нібито
зиму
втілюють...

Ох, не чути б,
не чути б оцих оголошень
щодо швидкого потяга...

На полиці (зручній, мов прокрустове ложе) –
в путь!
До фанфар та подвигів...

* * *

Мій полустанок. Сонце, блакить.
Птахи голосисті...
Перших моїх перемог і невдач
небайдужі свідки.
Жито росте, де прірва була,—
та як колоситься!
(Все ж таки, Селінджер, непогано
жити на світі.)

Сотні причин сюди приїздити
ще раз і ще раз.
Хай не радіє колишня любов,
що надовго щез я.
Жеврій, надіє: жито достигне
й буде не прілим.
Час
у хлібах золотих не прорие
чорної прірви...

* * *

Хоч як би нестримно
вперед ти рухавсь –
відстань до обрію
буде константою.

Майже проклятою;
майже достатньою,
щоб опустилися руки...

Спинишся, стомлений.
Рани залижеш.
Цукром звият
сіль поразок посиплеш – і
в Бога
продовження шляху
проситимеш:
до небокраю. Не ближче...

* * *

За вікном – ні натяку на тепло,
жодної людини без парасольки...
Втупити свій погляд в екранну плоть –
жовту,
 заверблюжену,
 пересохлу.

Розповідь ведучий про світ пустель:
кактуси,
 оазиси,
 египтянки...

Враженого, в мандри мене потягне,
потяг цей у спрагу переросте –
і уже я подумки під крилом
лайнера на кращому із летовищ...

Втупити свій погляд у дощ за склом –
поховати мрію у сірій товщі.

* * *

Червень видався дощовим.
Ще й – подекуди – град навідувавсь.
Я – од Вас на великій відстані –
Від самотності вовком вив.

Тільки іноді крони вільх
шепотіли словами Вашими...
Час минав не у темпі маршу, а
так повільно, як тільки міг.

І лунало моє „Простіть!”
(чи насправді – чи тільки подумки?)
І спокутував давню помилку
я у кожному своїм листі...

Л И П Е Н Ь

1

Темнозелені дерева навколо ставу.
В нашім наметі – затісно і якоесь голодно....
Бути вогню! Це ухвалено одностайно.
Юшка смакує за будь-якої погоди нам.

Вудку – у воду: ловіться, хто хоче їсти!
Тиша... Один за одним слідкуємо ревно ми.
Декілька урбанобобів – зрадників міста –
відгородились від світу цими деревами...

2

Кинутий в воду колючий каштан
чимось нагадує міну.
(Як би злякався молодий капітан,
танкер проводячи мимо!)

Травня б каштану: на гілці б палав,
свічки вершиною був би.
А молодесенька хтива бджола
знов
цілувала б
у губи...

3

Дощ... Він рятує від спеки, але ж
топить кураж у калюжі.
Де ти? – хвилююсь – на дні чи пливеш,
друже-каштане колючий?

Кілька зухвалих,
міцних,
молодих
відгородилися зливами...

Чищу поверхню сковороди –
й думаю: *світ не зловив мене...*

